Naşterea din nou

Naşterea din nou

„Şi viaţa veşnică este aceasta: să te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu" (Ioan 17.3).

Ce este naşterea din nou?

Biblia ne spune: Să fii născut din apă şi din Duh (Ioan 3.3,5).

Născut din apă

Nu poate fi vorba aici de botezul creştin, pentru că: Nicodim, acest învăţător iudeu care a venit să-L întrebe unele lucruri pe Isus, n-ar fi putut înţelege aşa ceva (nici să vadă împărăţia, potrivit versetului 10), pentru că acest botez nu exista încă în momentul acestei convorbiri.

În Biblie, apa este imaginea bine cunoscută a Cuvîntului lui Dumnezeu care curăţă. Cîteva exemple vor fi de ajuns:

- Ezechiel 36.25: „Vă voi stropi cu apă curată şi veţi fi curăţiţi."

- Tit 3.5,6: „El ne-a mîntuit... pentru îndurarea Sa, prin spălarea naşterii din nou şi prin înnoirea făcută de Duhul Sfînt, pe care L-a vărsat din belşug peste noi, prin Isus Hristos, Mîntuitorul nostru."

- Efeseni 5.26-26: „Hristos a iubit Biserica şi S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfinţească, curăţind-o prin spălarea cu apă prin Cuvînt."

De altă parte, Cuvîntul lui Dumnezeu este cel care ne naşte din nou şi nu botezul cu apă:

- Ioan 15.3: „Acum - spune Isus ucenicilor Săi - voi sînteţi curaţi din cauza cuvîntului pe care vi l-am spus."

- Iacov 1.18: „Potrivit voii Sale, El ne-a născut, prin Cuvîntul adevărului, să fim ca cele dintîi roade ale creaturilor Sale."

- 1 Petru 1.23: „Fiindcă aţi fost născuţi din nou nu dintr-o sămînţă care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvîntul lui Dumnezeu, care este viu şi care rămîne."

Născut din Duh

Aceasta nu poate să însemne botezul Duhului Sfînt, pentru că:

- Nicodim nu l-ar fi putut primi înainte de ziua Cincizecimii (Ioan 7.39).

- în Scriptură aflăm că au fost suflete născute din nou şi care n-au primit Duhul Sfînt ca o Persoană divină, care să locuiască în ele. Aşa este cazul - pentru un timp, este adevărat - cu ucenicii înainte de Cincizecime, cu samaritenii din Fapte 8, cu ucenicii din Efes, în Fapte 19. Şi aşa era starea permanentă a celor credincioşi din timpul Vechiului Testament, cum vom vedea mai departe.

Este vorba despre lucrarea Duhului lui Dumnezeu care foloseşte Cuvîntul pentru a atinge conştiinţa şi inima, în vederea producerii naşterii din nou; este o lucrare care a început de la căderea omului în păcat şi care nu se va termina decît atunci cînd istoria omului pe pămînt se va sfîrşi.

Naşterea din nou

Ea este deci rezultatul aplicării Cuvîntului lui Dumnezeu unui suflet, prin puterea Duhului Sfînt. Alte expresii sînt folosite pentru a arăta aceeaşi realitate: dacă naşterea din nou ne prezintă partea lui Dumnezeu care dă viaţa, întoarcerea la Dumnezeu ne prezintă partea omenească, răspunderea lui în primirea Cuvîntului lui Dumnezeu. Găsim astfel expresiile: „născut din Dumnezeu" (1 Ioan 3.9), „născut din Duh" (Ioan 3.6), „părtaşi firii dumnezeieşti" (2 Petru 1.4).

Ucenicii lui Isus erau ei întorşi la Dumnezeu înainte de jertfirea adusă la cruce?

Unii spun în zilele noastre că ucenicii nu erau întorşi la Dumnezeu înainte de învierea Domnului, sprijinindu-se pe textul din Luca 22.31-32: „Simon, Simon, iată, Satan a cerut să vă cearnă ca pe grîu. Dar Eu M-am rugat pentru tine ca să nu ţi se micşoreze credinţa şi, după ce te vei întoarce, să întăreşti pe fraţii tăi."

Cercetarea textului din Luca 22.31-32

„Când te vei întoarce"

Cea mai bună traducere a originalului grec este „Cînd te vei întoarce" sau „vei fi revenit", „vei fi restabilit". Folosirea aici de către traducerea dinainte a cuvintelor „te vei întoarce la Dumnezeu" poate duce la confuzie. Acelaşi cuvînt grec este tradus în aceeaşi evanghelie cu „întoarce" (Luca 1.16-17), „s-au întors" (Luca 2.39, 8.55), „să se întoarcă" (Luca 17.31), „se întoarce" (Luca 17.4).

„să vă cearnă ca pe grîu"

Dacă cerni grîul, îl separi de pleavă. În evanghelie, grîul reprezintă pe cei răscumpăraţi: „îşi va strînge grîul în grînar" (Matei 3.12), „grîul, strîngeţi-l în grînarul meu" (Matei 13.30; vezi Isaia 21.10 pentru Israel). Dacă tigaia lămureşte argintul şi cuptorul lămureşte aurul (Preoverbe 17.3), nu înseamnă că ele sînt metale proaste, ci tocmai că sînt preţioase; metalele acestea trebuie să fie curăţite, să fie înlăturată orice zgură (Maleahi 3.3). Apostolul Petru, care „a revenit" şi şi-a îndeplinit lucrarea în mijlocul fraţilor săi, nu ne va spune el că încercarea credinţei, mult

mai preţioasă decît cea a aurului şi care totuşi este încercat prin foc, are să fie spre laudă? (1 Petru 1.6,7).

“M-am rugat pentru tine ca să nu ţi se micşoreze credinţa"

Dacă el n-ar fi avut credinţă reală, nici n-ar fi putut avea vreo micşorare a credinţei lui; iar a avea credinţă în Isus înseamnă a fi mîntuit (Faptele 4.12).

„să întăreşti pe fraţii tăi"

Fraţii tăi care sînt neîntorsi la Dumnezeu ca si tine? Sigur că nu, ci: fraţii tăi în credinţă. De altă parte, am fi avut a face cu un om neîntors la Dumnezeu care ar primi sarcina să îngrijească de starea duhovnicească a unor credincioşi; tot asa i s-ar fi putut cere lui Saul din Tars care sufla ameninţarea şi uciderea împotriva ucenicilor Domnului să aibă grijă de săracii adunării din Ierusalim şi să vegheze asupra binelui lor duhovnicesc!

Cercetarea evangheliilor

- Ioan 2.11: „Ucenicii Lui au crezut în El", Ioan 20.31 ne spune: „şi crezînd, să aveţi viaţa în Numele Lui".

- Matei 16.16: „Şi Simon Petru, răspunzînd, a zis: „Tu eşti Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui viu." Şi 1 Ioan 5.1 ne spune: „Oricine crede că Isus este Hristosul este născut din Dumnezeu."

- Ioan 16.30: „Noi credem că ai ieşit de la Dumnezeu". În Ioan 17.8, Isus spune: „Le-am dat cuvintele pe care Mi le-ai dat Tu. Ei le-au primit şi au cunoscut cu adevărat că de la Tine am ieşit si au crezut că Tu M-ai trimis". În Ioan 5.24, El spune: „Cine aude cuvîntul Meu şi crede în Cel care M-a trimis are viaţa veşnică şi nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viată."

Şi în Ioan 1.12-13: „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în numele Lui, le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu, care au fost născuţi... din Dumnezeu".

- Ioan 13.10-11: „Isus i-a zis: „Cine are tot trupul spălat, nu are nevoie decît să-i fie spălate picioarele, căci este cu totul curat; şi voi sînteţi curaţi, dar nu toţi." Căci ştia pe cel care avea să-L vîndă; de aceea a zis: „Nu toţi sînteţi curaţi." A spune că ucenicii nu erau întorşi la Dumnezeu, că erau la fel ca Iuda, înseamnă - ceea ce este mai grav - a afirma contrariul cuvintelor Domnului.

- Ioan 15.3-4: „Acum voi sînteţi curaţi din cauza cuvîntului pe care vi l-am spus. Rămîneţi în Mine şi Eu voi rămîne în voi." Am încerca noi să spunem unui om neîntors la Dumnezeu să „rămînă în Hristos"? Era Domnul mai puţin priceput ca noi?

- Ioan 15.19: „Voi nu sînteţi din lume" (la fel şi în Ioan 17.16). A fi neîntors la Dumnezeu înseamnă a fi din lume, dar iată că Domnul spune încă o dată în ce stare erau ei.

Învăţătura Scripturii este deci foarte clară şi unitară: ucenicii erau întorşi la Dumnezeu, aveau viaţa din Dumnezeu, mai înainte de a fi mers Hristos la cruce.

Credincioşii din Vechiul Testament aveau ei viata din Dumnezeu?

Subiectul acesta este în strînsă legătură cu cel dinainte, pentru că ucenicii, înainte de cruce sau, mai exact, înainte de Cincizecime, erau sub vechiul legămînt.

Cum vede Dumnezeu lucrurile

Noi avem totdeauna tendinţa să aducem lucrurile la nivelul nostru şi să le facem potrivite cu priceperea noastră, cu gîndirea noastră; dar Dumnezeu ne vorbeşte prin revelaţie şi noi nu avem decît să credem, uneori chiar fără să înţelegem. Da, gîndurile lui Dumnezeu sînt mai presus de gîndurile noastre, aşa cum cerurile sînt mai presus de pămînt (Isaia 55.9).

- Matei 25.34: împărăţia este pregătită de la întemeierea lumii.

- Apocalipsa 13.8: Aici se vorbeşte despre aceia ale căror nume n-au fost scrise, de la întemeierea lumii, în cartea vieţii Mielului înjunghiat.

- 2 Timotei 1.9-10: Harul a fost dat în Hristos Isus mai înainte de vremurile timpului, dar a fost descoperit acum prin arătarea Mîntuitorului nostru Isus Hristos.

- 1 Ioan 1.2: „Vă vestim viaţa veşnică, care era cu Tatăl şi care ne-a fost arătată".

- Romani 8.30-31: „Şi pe aceia pe care i-a predestinat, i-a şi chemat; şi pe aceia pe care i-a chemat, i-a şi îndreptăţit; iar pe aceia pe care i-a îndreptăţit, i-a şi slăvit. Deci, ce vom zice noi în faţa tuturor acestor lucruri?"

Aceste versete arată că, pentru Dumnezeu, lucrarea crucii era un lucru terminat chiar înainte de a interveni căderea omului. În acelaşi fel, Domnul va spune înainte de cruce: „Am sfîrşit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac", atunci cînd nu se împlinise nimic pentru mîntuirea noastră şi viaţa Sa perfectă, dimpotrivă, era o acuzaţie în plus pentru cel păcătos.

Ce ştiau credincioşii Vechiului Testament despre Hristos?

Este greu de spus ceva cu precizie, dar vom cita cîteva expresii: •

- Ioan 5.46: Isus a zis: „Moise... a scris despre Mine". •

- Ioan 12.41: „Isaia a spus aceste lucruri cînd a văzut slava Lui (a lui Hristos) si a vorbit despre El". •

- 1 Petru 1.11: „Duhul lui Hristos, care era în ei, vestea mai dinainte suferinţele lui Hristos şi slăvile care aveau să urmeze". •

- Ioan 8.56: Isus a spus: „Tatăl vostru Avraam a săltat de bucurie că va vedea ziua Mea; a văzut-o şi s-a bucurat". •

- Efeseni 1.12: „Noi (iudeii) care mai dinainte am nădăjduit în Hristos".

Grupul celor credincioşi

Expresiile folosite ca să-i arate pe cei credincioşi dovedesc că ei aveau în ei viaţa din Dumnezeu.

- Galateni 3.6: „Avraam a crezut pe Dumnezeu şi aceasta i-a fost socotită ca dreptate". Deci el era îndreptăţit.

- Galateni 3.9: „Aşa că cei care se întemeiază pe credinţă sînt binecuvîntaţi împreună cu Avraam cel credincios". (Să notăm că nu sfinţii Vechiului Testament sînt asemănaţi cu cei din perioada harului, ci dimpotrivă!)

- Galateni 3.29: „Şi dacă sînteţi ai lui Hristos, sînteţi „sămînţa" lui Avraam, moştenitori potrivit făgăduinţei".

- Galateni 4.28: „Şi voi, fraţilor, ca şi Isaac, voi sînteţi copii ai făgăduinţei".

Dacă ei n-ar fi fost îndreptăţiţi, dacă n-ar fi avut viaţa din Dumnezeu, cum s-ar fi putut ca Dumnezeu să-l numească pe Avraam „prietenul Său" (Iacov 2.23) şi să vorbească faţă către faţă cu Moise, aşa cum un om vorbeşte cu prietenul lui (Exod 33.11)? Ar putea omul mort în greşelile lui şi în păcatele lui să stea înaintea lui Dumnezeu fără să fie nimicit? Nu! Dar aceşti credincioşi cunoşteau fericirea pe care o exprimă David: „Ferice de aceia ale căror fărădelegi sînt iertate şi ale căror păcate sînt acoperite. Ferice de omul căruia Domnul nu-i ţine în seamă păcatul" (Romani 4.7,8).

Un grup de necredincioşi

Dacă prin Cuvînt se arată clar prezenţa unei grupe de credincioşi, aceasta se face în contrast cu o altă grupă de persoane, de oameni necredincioşi; unii au viata din Dumnezeu, alţii n-o au.

- Romani 9.6-8: „Nu toţi cei care se coboară din Israel sînt Israel; şi măcar că sînt sămînţa lui Avraam, nu toţi sînt copii; ci „în Isaac vei avea o sămînţă care îţi va purta numele". Aceasta înseamnă că nu copiii trupeşti sînt copii ai lui Dumnezeu, ci copiii făgăduinţei sînt socotiţi ca sămînţă".

- Roamni 9.27: „Chiar dacă numărul fiilor lui Israel ar fi ca nisipul mării, numai rămăşiţa va fi mîntuită".

- Luca 16 ne arată două locuri după moarte pentru cei din vechea economie:

„în sînul lui Avraam", fără îndoială o imagine evreiască pentru a arăta fericirea din cer (Domnul nu putea încă să spună, ca mai tîrziu tîlharului pocăit: „Astăzi vei fi cu Mine în rai" Luca 23.43);

„în chinuri", Cum să obţii, cît timp eşti pe pămînt, intrarea în fericirea veşnică? Ascultînd de Moise şi de proroci şi pocăindu-te (versetul 29-30). După moarte nu mai este posibilă vreo schimbare (Eclesiastul 11.3).

- Matei 8.10-12: „Adevărat vă spun că nici în Israel n-am găsit o credinţă aşa de mare. Dar vă spun că vor veni mulţi de la răsărit şi de la apus şi vor sta la masă cu Avraam, Isaac şi Iacov în împărăţia cerurilor; iar fiii împărăţiei vor fi aruncaţi în întunericul de afară, unde va fi plînsul şi scrîşnirea dinţilor".

- 1 Ioan 3.9-12: „Oricine este născut din Dumnezeu nu practică păcatul, pentru că sămînţa Lui rămîne în el; şi nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu. Prin aceasta sînt arătaţi copiii lui Dumnezeu şi copiii Diavolului. Oricine nu practică dreptatea nu este de la Dumnezeu; nici cine nu iubeşte pe fratele său. Căci vestea pe care aţi auzit-o de la început este aceasta: să ne iubim unul pe altul. Nu cum a fost Cain, care era de la Cel Rău şi a ucis pe fratele său. Şi pentru ce l-a ucis? Pentru că faptele lui erau rele, iar ale fratelui său erau drepte" (conform 1 Ioan 3.7).

Erau născuţi din nou aceşti credincioşi?

Compararea anumitelor versete ne va permite să dăm un răspuns:

- Ioan 8.56: „Tatăl vostru Avraam a săltat de bucurie că va vedea ziua Mea; a văzut-o şi s-a bucurat". Marcu 9.1: „Unii dintre cei care stau aici nu vor gusta moartea pînă nu vor vedea împărăţia lui Dumnezeu venită cu putere". Biblia spune: „Dacă un om nu este născut din nou, nu poate vedea împărăţia lui Dumnezeu" (Ioan 3.3).

- Matei 8.11: „Mulţi vor sta la masă cu Avraam, Isaac şi Iacov în împărăţia cerurilor". Marcu 9.4: Moise şi Ilie sunt cu Domnul Isus în slava împărăţiei (conform versetului 1). Biblia spune: „Dacă cineva nu este născut din apă şi din Duh, nu poate să intre în împărăţia lui Dumnezeu" (Ioan 3.5). Deci se poate spune că Moise, Ilie, la fel ca Petru, Iacov şi Ioan erau născuţi din nou şi aceasta înainte de cruce.

Bineînţeles, poziţia creştină este deosebit de preţioasă: numai cel credincios din perioada harului poate cunoaşte pe deplin, pe baza lucrării împlinite a lui Hristos, siguranţa mîntuirii şi bucuria deplină a unei poziţii noi în Hristos. Fiind unit cu un Hristos slăvit, el este binecuvîntat cu orice binecuvîntare duhovnicească în locurile cereşti, învrednicit să aibă parte de moştenirea sfinţilor în lumină şi strămutat în împărăţia Fiului dragostei Tatălui (Efeseni 2.5-6; Efeseni 1.3; Coloseni 1.1213). Nici un credincios din Vechiul Testament n-a cunoscut aceste binecuvîntări. Şi toate aceste lucruri sigure ne sînt date prin prezenţa binecuvîntată a Duhului Sfînt, care a venit, de la Cincizecime, să-Şi facă locuinţa în cel credincios şi în Biserică. Această parte a adevărului va fi dezvoltat în cea de a doua parte a cărţii acesteia.

Concluzie

Într-un fel general, putem spune că întotdeauna Dumnezeu a comunicat, prin Duhul Său, o viaţă nouă celor care au crezut Cuvîntul Său. Descoperirea făcută de Dumnezeu, ca obiect al credinţei, a putut să crească în decursul veacurilor, încît şi-a atins plinătatea atunci cînd S-a arătat Isus Hristos şi cînd, prin lucrarea Duhului Sfînt, Cuvîntul lui Dumnezeu a fost completat. Dar totdeauna au fost, pe de o parte, cei care L-au crezut pe Dumnezeu şi, pe de altă parte, cei care, chiar dacă poate au crezut în Dumnezeu, n-au crezut cuvintele Lui. A fost de ajuns unuia ca Avraam să creadă că sămînţa lui va fi ca stelele cerului şi în felul acesta să se încreadă în Dumnezeu, ca să fie îndreptăţit (Romani 4). Ucenicii lui Isus au trebuit să recunoscă în El pe Mesia Cel făgăduit de Scripturi. În ce ne priveşte, noi trebuie să primim ansamblul Cuvîntului lui Dumnezeu şi să credem că Isus Hristos a murit pentru păcatele noastre, a înviat pentru îndreptăţirea noastră şi a fost slăvit la dreapta lui Dumnezeu. Obiectul credinţei s-a precizat în felul acesta, dar principiul a rămas acelaşi: „Celui care nu face fapte, ci crede în Cel care îndreptăţeşte pe păcătos, credinţa îi este socotită ca dreptate".

De aceea Domnul putea să spună:

- lui Nicodim: „Tu eşti învăţorul lui Israel şi nu înţelegi aceste lucruri?" (Ioan 3.10).

- iudeilor din Ierusalim: „Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvîntul Meu şi crede în Cel care M-a trimis are (şi nu: va avea) viaţa veşnică şi nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viaţă" (Ioan 5.24).

Desigur, lucrarea crucii era absolut necesară pentru ca un singur păcătos să poată fi mîntuit, dar în ochii lui Dumnezeu lucrarea era săvîrşită (Ioan 17.4).

- şi chiar iudeilor: „Cercetaţi Scripturile (Vechiului Testament), pentru că socotiţi că în ele aveţi viaţa veşnică (şi era drept să gîndească aşa); dar tocmai ele mărturisesc despre Mine". Acum, cînd Mesia Se prezenta poporului, trebuia cu atît mai mult să fie primit Acela care era împlinirea tuturor făgăduinţelor divine şi de aceea El adaugă: „Şi nu vreţi să veniţi la Mine, ca să aveţi viaţa" (Ioan 5.39,40).

clickbible.org